

dar amb atenció encisada. ¡Com ballava la quitxalla! ¡I com s'extasiaba a pler una parella,—que per les caricies i demostracions d'amor qu'es feia,—era de semblança enamorada! Encuriosits davant unes escenes tant bellíssimes i humanes, no podien amagar una mena de satisfacció, els obrers d'un taller, que anant trascant amb dalit llur feina, hi fitaven de vers en quant la mirada.

Enllà, es veia la mainada eixint de l'escola; més ençà, un grop de vellets que busquen del Sol el caliu estival; i d'ací i d'allà, broll d'animació extraordinaria, ¡tothom anava a l'idea!... i jo, que la coincidència me'n havia fet acreeador, tot ho ovirava de una justesa imponderable, el meu esperit, semblava sentir-se embriagat d'encantament, davant tanta realitat... Mes... ¡jo contrast!! de sobte, i com nuant-se'm el cor, sentint correr per mes venes una onada de tristesa, quedà inmòvil, sugestionat, al presenciar la conducció d'un cadavre, víctima d'un accident de treball..... El meu canvi fou radical, la cruesa que vareix experimentar, fou intensa, ço que moments avants, m'esbarjia amb aquelles escenes tant pures extretes de la vida que passa..... Passada ja la cruesa que m'havia fins enterbollit el pensament, pro n'obstant restant-me encara adolorit el cor, la meva pensa quedà presa,— creient-se tal volta assolir,—que aquesta varietat i munió de coses que jo quasi n'havia sigut intèrprete, era alcanç significatiu, fidel espill i retrat del pròleg, curs i epíleg del camí de la vida..... i com si el meu èsser o esperit volgués associar-s'hi, mesclat amb el mutisme que jo exercia semblava sentir d'ells amb extrema exclamació: «¡¡¡il qu'es la vida!!!».

*
*
*

... Ja havia tomat el mitg-jorn del fins

allavors dia primavera. La tarda ja dequeia, i d'ella sols era de preveure'n aspror i nuesa hivernal, doncs havia entrat freda i amb tota pujança la tramontana. En el cel, ja no hi lluia l'immàculació del atraient i fort color blavíssim, per una part, se senyia, i per altre, sols s'hi veia espès nuvoleig, que anant d'ací i d'allà deixaven de tant en quant entreveurer algun pedaç de serena. El dia anava perdent tota la vigor, i debilitant-se i decaient la claror d'ell, donava a eixa tarda una tristesa de nostalgia... I aquell Sol que bon matí ja planava hermosíssim i brillant, i que joíós l'aucellàm pareixia acariciar-lo amb llurs cants, sols ne restava algun esmortuit raig, que com revifalla de dolor i sentiment, n'eixia d'ell, quan se feia a la posta.

SALVADOR BUNYOL REGI.

Glosas d'amor

A na A. C. la V.

III

L'orquestra llençava notes disperses per el buid, en el qu'encara hi brunzia l'eco de les facils i populars qu'en la passada part, feren ballar a nombroses parelles que ben acostadets, teixint als galans a cau d'orella de ses aimades idilis i corrandes d'amor. L'esperit sentia a pempellugar encar a les armonies, alegres i remoleres, que ofegaren el respirar passat i encongít de la delicada damisel'la que sentia aplastats llurs pits divinament modelats, demunt els robustos d'un mascle que la tenia abraçada, que llurs boques estàn tant aprop que solsament esperen la discreta i oportuna empenyuda de una altre parella per a besarse.

AMMM

ARXIU MUNICIPAL DE MALGRAT DE MAR